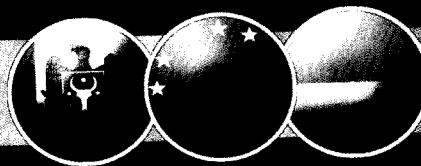

Институт юридических и политических исследований
Академии наук Республики Молдова
Славянский университет
Институт уголовного права и прикладной криминологии
Государственный аграрный университет Молдовы

Международная научно-практическая конференция

**ОСОБЕННОСТИ АДАПТАЦИИ
ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА
МОЛДОВЫ И УКРАИНЫ
К ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВУ
ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА**

КИШИНЕВ // 27-28 марта 2015 г.

ИНСТИТУТ ЮРИДИЧЕСКИХ И ПОЛИТИЧЕСКИХ ИССЛЕДОВАНИЙ
АКАДЕМИИ НАУК РЕСПУБЛИКИ МОЛДОВА

СЛАВЯНСКИЙ УНИВЕРСИТЕТ

ИНСТИТУТ УГОЛОВНОГО ПРАВА
И ПРИКЛАДНОЙ КРИМИНОЛОГИИ

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ АГРАРНЫЙ УНИВЕРСИТЕТ МОЛДОВЫ

МЕЖДУНАРОДНАЯ
НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКАЯ КОНФЕРЕНЦИЯ

**«ОСОБЕННОСТИ АДАПТАЦИИ
ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА МОЛДОВЫ
И УКРАИНЫ К ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВУ
ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА»**

27-28 марта 2015 г.

Часть II

**г. Кишинев,
Республика Молдова**

«Особенности адаптации законодательства Молдовы и Украины к законодательству Европейского Союза», международная научно-практическая конференция (2015 ; Кишинев). Международная научно-практическая конференция «Особенности адаптации законодательства Молдовы и Украины к законодательству Европейского Союза», 27-28 марта 2015 г. / орг. ком.: Бужор В. [и др.]. – Кишинев : Б. и., 2015 (Tipogr. „Cetatea de Sus”) – . – ISBN 978-9975-4043-3-4.

Ч. 2. – 2015. – 200 p. – Antetit.: Ин-т Юрид. и Полит., Акад. Наук Респ. Молдова, Славян. ун-т [и др.]. – Texte : lb. rom., engl., rusă, alte lb. străine. – Bibliogr. la sfârșitul art. – 500 ex. – ISBN 978-9975-4043-4-1. – 200 p.

ОРГАНИЗАЦИОННЫЙ КОМИТЕТ КОНФЕРЕНЦИИ:

Председатель оргкомитета:

Бужор В. – доктор права, профессор, ректор
Института уголовного права и прикладной криминологии

Члены оргкомитета:

Гучак И. – доктор habilitat права, профессор, член-корреспондент Академии наук Республики Молдова, вице-председатель Академии наук Республики Молдова;
Фрунзе Ю. – доктор права, декан юридического факультета Славянского университета;
Кушнир В. – доктор habilitat права, профессор, директор Института юридических и политических наук Академии наук Республики Молдова;
Костаки Г. – доктор habilitat права, профессор, главный научный сотрудник Института юридических и политических наук Академии наук Республики Молдова;
Быргэу М. – доктор habilitat права, профессор, проректор по научной работе Госуниверситета по физической культуре и спорта;
Гуцулеак В. – доктор права, профессор, заведующий кафедрой Института уголовного права и прикладной криминологии;
Бонтеа О. – доктор права, заведующий кафедрой Государственного аграрного университета Молдовы;
Арсене Л. – главный редактор правового журнала «Закон и жизнь»;
Мориарь В. – доктор права, профессор, Государственный университет Республики Молдова.

ББК 34(478+477)(082)=00

ISBN 978-9975-4043-3-4

© Институт юридических и политических исследований
Академии наук Республики Молдова, 2015

© Славянский университет, 2015

© Институт уголовного права и прикладной криминологии, 2015

СОДЕРЖАНИЕ

НАПРАВЛЕНИЕ 5. ТРУДОВОЕ ПРАВО, ПРАВО СОЦИАЛЬНОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ

Оцінки професійного рівня працівників у трудовому праві Данишевський А. Ю.	7
Внедрение международно-правовых стандартов профессионального трудового законодательства Украины Даниченко М. А.	10
Залежність права на охорону труда и права на жизнь работника Данько Т. Н.	13

НАПРАВЛЕНИЕ 6. ЗЕМЕЛЬНОЕ, АГРАРНОЕ, ЭКОЛОГИЧЕСКОЕ, ПРИРОДОРЕСУРСНОЕ ПРАВО

Объекты правовідносин використання мисливських природних ресурсів Данилюк Л. Р.	17
Проблеми реформування правового регулювання земельної системи у сфері використання надір Данько М. І.	20
Земля промисловості як об'єкт правової охорони Данько Т. В.	23
Визначення поняття «обіг земельних ділянок» Данилюк С. І.	27
Юридична відповідальність як ознака (елемент) методу аграрного права Данилюк М. М.	29

НАПРАВЛЕНИЕ 7. УГОЛОВНОЕ ПРАВО, КРИМИНОЛОГИЯ, УГОЛОВНО-ИСПОЛНИТЕЛЬНОЕ ПРАВО

Unele aspecte metodologice ale evaluării activității anticrimă Octavian Bejan, dr.	33
Unele aspecte ale prevenirii conduitei criminale prin detenție pe viață Bejan O., dr., Bulat I.	35
Некоторые аспекты концепции уголовно-правовой политики Бабаев Михаил, Бужор Валерий	39
Некоторые проблемы уголовно-правовой защиты политических прав граждан в Республике Молдова Бужор Роман	42
Rolul politicii penale în prevenirea criminalității Iacob Irina	45
Unele aspecte ale estimării «costului» criminalității Djulieta Vasiloi	49
Співучасть у злочині за литовсько-руським правом другої половини XIV – початку XVI ст. Патлачук О. В.	52

Елементи правової системи та соціальна обумовленість кримінально-правових норм	
Пашенко О. О.	55
Проблеми встановлення обсягів віктимізації населення в світлі адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу	
Христич І. О.	59

НАПРАВЛЕНИЕ 8. УГОЛОВНЫЙ ПРОЦЕСС, КРИМИНАЛИСТИКА

Право на равенство в неравных условиях	
Бабчинская Т. В.	63
О мотивационно-поведенческом факторе самооговора в расследовании преступлений	
Ващук О. П.	66
Значення класифікації і визначення дефініції насильницьких злочинів для процесу розслідування та виявлення винних осіб	
Жерж Н. А.	69
Огляд як першочергова слідча дія при розслідуванні вбивства, вчиненого на замовлення	
Крижановська О. В.	73
Окремі питання щодо можливості поширення режиму речових доказів на цифрову інформацію	
Крицька І. О.	76
Процесуальні аспекти надсилання запиту про міжнародний розшук осіб, які вчинили кримінальне правопорушення на території України	
Ляшук О. М.	79
Вызов служебных лиц, занимающих особо ответственное положение по УПК Украины, Российской Федерации, Республики Молдова	
Северский А. М.	82
Современные проблемы оптимизации системы криминалистики	
Тищенко В. В.	86
Оскарження рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора під час досудового розслідування	
Туманянц А. Р.	90

НАПРАВЛЕНИЕ 9. МЕЖДУНАРОДНОЕ ПРАВО И СРАВНИТЕЛЬНОЕ ПРАВОВЕДЕНИЕ

Controlul constituțional al tratatelor internaționale în contextul afirmării principiilor dreptului internațional și a valorilor Europene	
Băieșu Aurel	94
«Референдум о самоопределении» и Закон СССР «О порядке решения вопросов, связанных с выходом союзной республики из СССР» от 3 апреля 1990 года	
Алиев Намик	97
Ідентифікація політично значущих осіб (ПЕП)	
Бисага К. В.	101

Стандарти ефективного захисту у практиці Європейського суду з прав людини	
Моторигіна М. Г.	105
Роль засоби масової інформації: проблемні питання юридичної відповідальності за неповагу до суду	
Остафійчук Л. А.	108
Розгляд справ, що виникають із кредитних правовідносин: міжнародний досвід	
Полтивач В. О.	112
Роль статусу окупованої території як інструмент збереження територіальної організації України в умовах гібридної війни	
Чернега Р. Т.	115
Адаптації законодавства України до <i>acquis</i> ЄС в аспекті правової інтеграції	
Губко Т. П.	119
Проблеми забруднення внаслідок аварійного випадку в міжнародному морському праві	
Ярова А. О.	122

НАПРАВЛЕНИЕ 10. ПРАВОВОЕ ОБЕСПЕЧЕНИЕ ЕВРОИНТЕГРАЦИОННЫХ ПРОЦЕССОВ

Європейські стандарти упрощених судових процедур, заснованих на малозначительности исковых требований	
Бобрик В. И.	125
Вдосконалення шляхів взаємодії інституту адвокатури з державними структурами відповідно до євроінтеграційних прагнень України	
Вільчик Т. Б.	128
Європейський досвід правового забезпечення діяльності міського транспорту	
Волік В. В.	132
Практичні проблеми адаптації трудового законодавства України до стандартів ЄС	
Герман К. Ю.	134
Правовий аспект академічної автономії: європейський та український досвід	
Давидова Н. О.	137
Правові засади розвитку підприємництва у контексті європейського досвіду регіоналізації державного управління економікою	
Джабраїлов Р. А., Новікова В. С.	141
Деякі особливості визначення теоретико-правових засад адаптації законодавства України до <i>acquis</i> ЄС	
Дудар С. К.	143
Вдосконалення правового регулювання торгівельної діяльності як необхідна умова успішного набуття членства в Європейському Союзі	
Зазимко Ю. С.	146
Особливості надання правової допомоги в цивільному процесі ЄС та України: перспективи гармонізації	

Ізарова І. О.	149
Основні ініціативи у сфері міжнародної мобільності, передбачені освітньою програмою нового покоління «Горизонт 2020», та можливість участі в них України	
Колесник В. Ю.	152
Захист прав жінок, засуджених до позбавлення волі у нормативно-правових актах України та Європейського Союзу: порівняльно-правовий аналіз	
Крилова Д. С.	156
Наднаціональна правова система ЄС: європейський вектор розвитку права України і моделі інтеграції	
Лук'янов Д. В.	159
Запобігання злочинній діяльності у сфері трансплантації в рамках євроінтеграції	
Мислива О. О.	163
Роль судового прецеденту у праві України та Європейського Союзу	
Нігресва О. О.	167
Правове регулювання доступу до публічної інформації в Україні в розрізі імплементації законодавства Європейського Союзу	
Попова О. Я.	170
Employment policy: the European Union's experience and Ukraine's perspectives	
Olena Rym	173
Роль Європейського Союзу у протидії актам морського піратства та озброєним пограбуванням суден	
Салюк В. В.	176
Адвокатська монополія в Україні: крок до гармонізації українського законодавства із європейськими стандартами	
Слива Л. В.	179
Показання у кримінальному процесі України та практиці Європейського Суду з прав людини	
Смітюх Н. В.	182
Адаптація законодавства України в галузі охорони здоров'я до законодавства Європейського Союзу	
Співак М. В.	186
Законодавство України щодо встановлення санітарних норм і правил та умови його адаптації до законодавства Європейського Союзу	
Степанов І. О.	189
«Поглиблена та всеохоплююча зона вільної торгівлі» між Україною та ЄС: особливості та перспективи для України	
Чуєнко В. І.	193
Аграрна політика Європейського Союзу: досвід для України	
Щетініна Т. О.	195

3. Robert J. Flanagan. Globalization and Labor conditions/ Flanagan Robert J. – NY Oxford University Press, 2006. – 272 p.
4. Regulation (EC) No 593/2008 of the European Parliament and of the Council of 17 June 2008 on the law applicable to contractual obligations (Rome I) // Official Journal of the European Union – L 177, 4.7.2008. – P. 6–9.
5. Сюр Н. В. Правова інтеграція України до Європейського Союзу: теоретико-правове дослідження [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Наталія Вікторівна Сюр. – К., 2006. – 183 с.
6. Єдиний державний реєстр судових рішень [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://www.reyestr.court.gov.ua>.

ПРАВОВИЙ АСПЕКТ АКАДЕМІЧНОЇ АВТОНОМІЇ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ТА УКРАЇНСЬКИЙ ДОСВІД

Давидова Н. О.

*кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри приватно-правових дисциплін
Університету сучасних знань*

Для ефективного виконання місії університету, для його повноправної участі у цивільно-правовому обороті вищому навчальному закладу (надалі – ВНЗ) необхідно мати інституційну автономію. Притаманні цивільному праву диспозитивність, майнова самостійність та юридична рівність сторін не можлива без автономності правового статусу НЗ взагалі та ВНЗ зокрема.

1. Європейський досвід. Сучасне правове закріплення університетської автономії має місце в таких європейських та міжнародних документах як Спільна декларація міністрів освіти Європи «Європейський простір у сфері вищої освіти» т.зв. Болонська декларація (Болонья, 19 червня 1999 року); Велика хартія університетів т.зв. Болонська університетська хартія (Болонья, 18 вересня 1988 року); Лісабонська декларація, 13 квітня 2007 року, Лімська декларація про академічні свободи і автономію ВНЗ (м. Ліма 10 вересня 1988 року); Всесвітня декларація про вищу освіту для 21 ст.: підходи та практичні заходи (прийнята Організацією об'єднаних націй з питань освіти, науки та культури, Париж, 9 жовтня 1998 року).

Розглянемо основні положення названих документів в контексті надання ВНЗ автономії. Хоча Болонська декларація [1] не акцентує окрему увагу на автономізації правового статусу університетів, про цей процес згадується двічі. З початку про автономію говорять як про передумову адаптації вищої освіти до сучасного стану розвитку суспільства. «Надзвичайно важливим є те, щоб *незалежність та автономія* університетів забезпечували постійну адаптацію систем вищої освіти і наукових досліджень відповідно до нових потреб, вимог суспільства та розвитку наукових знань». Інше згадування автономії має місце в останньому абзаці декларації. Міністри освіти 29 країн Західної і Центральної

Європи, що підписали документ 19 червня 1999 р. визнали, що досягнення окреслених конвенцією цілей неможливе без визнання автономії університетів: «Ми беремо на себе зобов'язання досягнути окреслених вище цілей – в межах своєї компетенції та поважаючи відмінності у культурі, мові, національних освітніх системах, а також *автономію* університетів – з метою зміцнення європейської сфери вищої освіти.»

Велику хартію університетів [2] вперше підписали 388 університетів у 1988 році, під час урочистостей із нагоди 900-річчя Болонського університету. Цей документ окреслює фундаментальні принципи, якими мають керуватися університети та інші ВНЗ, щоб забезпечити розвиток освіти та інноваційний рух у швидкозмінному світі. На сьогоднішній день до хартії долучився 721 ВНЗ з 79 країн світу, щороку їхня кількість зростає. Цілий ряд українських ВНЗ приєдналися до Хартії, зокрема, Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Львівський національний університет імені Івана Франка, Дніпропетровська державна фінансова академія, Міжнародний гуманітарний університет, Луцький національний технічний університет, Національний медичний університет ім. Богомольця, Національний університет харчових технологій, Одеська національна морська академія, Полтавський національний технічний університет ім. Кондратюка. За весь час існування Magna Charta Universitatum її підписали ректори 49 українських ВНЗ [3]. Хартія відносить до основних принципів університетського життя (1) самостійність університету та (2) свободу в дослідницькій і викладацькій діяльності. Відповідно до п. 1 цієї хартії університет є *самостійною* установою всередині суспільств із різною організацією, що є наслідком розходжень у географічній та історичній спадщині. Згідно з п. 3 свобода в дослідницькій і викладацькій діяльності є основним принципом університетського життя. Керівні органи й університети, кожний у рамках своєї компетентності, повинні гарантувати дотримання цієї фундаментальної вимоги.

Парламентська Асамблея Ради Європи також у своїх офіційних документах наголошує на необхідності забезпечення автономії ВНЗ на таких засадах:

- академічна свобода щодо досліджень передбачає свободу вираження і дій, свободу інформації, досліджень і розподілу знань без обмежень;
- інституційна університетська автономія має бути виявом незалежної прихильності традиційній і основній культурній та соціальній місії університету;
- порушення академічної свободи та університетської автономії завжди призводить до інтелектуального спаду і як наслідок – до соціальної та економічної стагнації;
- університети можуть понести високі витрати і втрати, якщо вони відмежуються від змінюваних потреб суспільства, які повинні обслуговувати, виховувати та розвивати [4].

Лісабонська декларація [5], що стала результатом обговорення на четвертому з'їзді Європейської університетської асоціації 29-31 березня 2005 р., а пізніше 13 квітня 2007 р. прийнята Радою Європейської університетської асоціації, також акцентує увагу на автономії статусу ВНЗ. Пункт 26 декларації закликає уряди запровадити принцип інституційної автономії, що включає академічну автономію (навчальні плани, програми, дослідження), фінансову автономію

(бюджетне планування), організаційна автономія (структура університету) та кадрова автономія (відповідальність за наймання на роботу, виплату заробітної плати, просування по службі).

Істотний вплив на всесвітній рух автономізації університетів зробила Лімська декларація про академічні свободи і автономію ВНЗ [6]. Відповідно до цього документу «академічна свобода» – це свобода членів академічної спільноти, особисто або колективно, у заняттях, розвитку і поширенні знань шляхом науково-дослідної роботи, вивчення, обговорення, документації, виготовлення, створення, навчання, викладання, писання. Під «автономією» Лімська декларація розуміє незалежність ВНЗ від держави та інших суспільних сил приймати рішення стосовно внутрішнього управління, фінансів, адміністрації і встановлювати власну поведінку у сфері освіти, науково-дослідної роботи, викладанні й інших пов'язаних з цим видами діяльності.

Ще одним документом, що формує міжнародний вектор автономізації у сфері вищої освіти є Всесвітня декларація про вищу освіту для XXI ст.: підходи та практичні заходи [7]. Зокрема ст. 2 цієї декларації говорить: у відповідності з Рекомендацією про статус викладацьких кадрів закладів вищої освіти, що прийнята Генеральною конференцією ЮНЕСКО у листопаді 1997 р., ВНЗ, їх співробітники та студенти повинні... користуватись повною *академічною свободою* та *автономією*, що розуміються як комплекс прав та обов'язків, будучи при цьому повністю відповідальними та підзвітними перед суспільством. Таким чином документ виділяє два види свободи: (1) індивідуальна академічна свобода, що захищає окремого викладача, (2) інституційна академічна свобода, що захищає університет від втручання уряду, право, що стосується спільноти викладачів та освітньо-наукової установи в цілому.

2. Український досвід. Аналізуючи національну історію правового закріплення та практичної реалізації норм про інституційну автономію, слід сказати, що упродовж періоду з набуття незалежності до 2014 року спостерігалась трижовна тенденція до обмеження, придушення та мінімізації академічних свобод ВНЗ, повернення до практики тоталітарного режиму щодо жорсткого управління університетами з боку центральних і місцевих органів влади, а в деяких випадках запровадження навіть більш централізованого управління. Закон України від 23 травня 1991 р. «Про освіту» та Закон України від 17 січня 2002 р. «Про вищу освіту» хоча і містили статті про автономію, але вона була обмеженою, норми фактично не діяли. Самоврядування університетів за старим законом про вищу освіту було чисто декларативним, не мало нічого спільного із автономним самоврядуванням європейських університетів, нагадувало партійну пропаганду нібито народовладдя в соціалістичному суспільстві. ВНЗ знаходились одночасно в підпорядкуванні центрального органу державної влади з питань освіти і науки та місцевих органів.

Позитивною зміною у процесі автономізації українських навчальних закладів став новий Закон України від 1 липня 2014 року «Про вищу освіту». Базова засада або принцип автономії ВНЗ проходить червоною ниткою через весь закон, починаючи з преамбули, де зазначено, що «цей закон встановлює основні правові, організаційні, фінансові засади функціонування системи вищої освіти

... на принципах автономії ВНЗ...» Принцип автономії згадується прямо в щонайменше п'яти статтях профільного закону (ст. 1 «Основні терміни та їх визначення», ст. 2 «Законодавство України про вищу освіту», ст. 3 «Державна політика у сфері вищої освіти», ст. 32 «Принципи діяльності, основні права та обов'язки вищого навчального закладу», ст. 67 «Організація наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності»). Багаторівневе нормативно-правове закріплення принципу автономності ВНЗ та ідеології «доброї волі» свідчить про тенденцію зменшення впливу публічного права та збільшення впливу цивільного права на суспільні відносини у сфері вищої освіти. Закон визначив *автономію ВНЗ* як самостійність, незалежність і відповідальність ВНЗ у прийнятті рішень стосовно розвитку академічних свобод, організації освітнього процесу, наукових досліджень, внутрішнього управління, економічної та іншої діяльності, самостійного добору і розстановки кадрів у межах, встановлених цим Законом.

На підставі викладеного можна зробити **висновок**, що залишки тоталітаризму в системі управління освітою потроху відходять у минуле. Вступ в силу нового Закону України «Про вищу освіту», який в повній мірі відповідає європейським та міжнародним стандартам університетської автономії та академічних свобод, є позитивною новиною. Крім зміни нормативного поля та відношення вчених і політиків до поняття університетської автономії треба наповнити його реальним цивільно-правовим змістом.

Література:

1. The Bologna Declaration of 19 June 1999 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.ehea.info/Uploads/about/BOLOGNA_DECLARATION1.pdf
2. Magna Charta Universitatum [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://cicic.ca/docs/bologna/Magna_Charta.en.pdf
3. Вузи України приєдналися до Великої хартії університетів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/news/23020/>
4. Recommendation 1762 of the Parliamentary Assembly of the Council of Europe (30/06/2006). Academic freedom and university autonomy [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://assembly.coe.int/Main.asp?link=/Documents/AdoptedText/ta06/ERec1762.htm>
5. Lisbon Declaration (2007) Europe's Universities Beyond 2010: Diversity With A Common Purpose [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.eua.be/fileadmin/user_upload/files/Lisbon_Convention/Lisbon_Declaration.pdf
6. The Declaration on Academic Freedom and Autonomy of Institutions of Higher Education [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ace.ucv.rs/pdf/lima.pdf>
7. World Declaration on Higher Education for the Twenty-first Century: Vision and Action [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.unesco.org/education/educprog/wche/declaration_eng.htm

МАТЕРИАЛЫ
МЕЖДУНАРОДНОЙ НАУЧНО-ПРАКТИЧЕСКОЙ
КОНФЕРЕНЦИИ

«ОСОБЕННОСТИ АДАПТАЦИИ
ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА МОЛДОВЫ
И УКРАИНЫ К ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВУ
ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА»

Часть II

(г. Кишинев, Республика Молдова, 27-28 марта 2015 г.)

Culegere și paginare computerizată.
Bun de tipar 03.04.2015. Formatul 60x84/16. Tipar offset.
Coli tipar conv. 11,63. Tiraj-500 ex.
Imprimat la SRL «Cetatea de Sus», mun. Chișinău.